

„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací.“

Gal 5, 22-23

S LOVO NA KVĚTEN

OZEÁŠ (Hospodin pomáhá, vysvobozuje)

Prorok Ozeáš Efrajimský měl svůj domov v severním Izraeli, v 8. stol. před Kristem. Miloval svou zemi a proto bylo pro něj bolestné, že musel napomínat a hrozit, když na jeho prosby nikdo nereagoval. Když začal své působení, země hospodářsky prosperovala. Snad muselo jeho poselství o zkáze lidem připadat neuvěřitelné. Čas ale potvrdil platnost prorokových slov. Izrael byl napaden Asyřany a v roce 722 po tříletém obléhání padlo Samaří. Mnoho Izraelců padlo do zajetí, jiní utekli do Egypta. I přes zhoršenou situaci nedošlo v životě Izraelitů k žádné nápravě. Ozeáš připisoval pád Izraele převzetí životního stylu svých sousedů. Chozením za „Baalem“, jak zkráceně označuje pohanské božstvo, se Izrael podřídil systému, který se týkal celého života – práce na poli, využití volného času, chápání společenských povinností, respektování politických rozhodnutí, budování vztahů. Uctívání Baala nevyžadovalo ani sebekázeň, ani vysoké morální normy. Namísto toho orgiastický rituál ve svatyni probouzel v člověku tělesnost a potíral všechno, co představovala morálka smlouvy Izraele. Ozeáše trápí tato situace, protestuje proti ni, chce ji změnit – stává se hlasatelem hluboké a nehynoucí Boží lásky, kterou pochopí i ze své vlastní zkušenosti. Ozeášova žena Gomera porodila tři děti, potom svého manžela opustila, žila promiskuitním životem, který se jí snadno nabízel. Nakonec unavená a již bez půvabu pozná svou opuštěnost a zanedlouho potom si ji její muž, od něhož odešla, vezme koupí zpátky k sobě. Nějaký čas žili odděleně, ale pak ji vrátil postavení, které jako manželka dříve měla. I jeho příběh má poukázat na sílu a velikost Boží lásky. Bůh svému lidu připravuje cestu zpátky k sobě. Ozeáše mnozí pokládali za pošetilého snílka, jehož bylo možné ignorovat a podle potřeby i umlčet. Ozeáš prožil hloubku lidské lásky i hloubku zrady, proto mu bylo dáno i hlouběji porozumět propastnosti hříchu i nesmírnosti odpouštějící lásky Boží. Jeho výroky jsou i nám dobře známé: „Milosrdenství chci, ne obět“ 6,6; „Kdo seje vítr, sklídí bouři“ 8,7; „Rozsívajte si pro spravedlnost, sklízejte pro milosrdenství, zorejte svůj úhor.“ 10,12. DPJ

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ROK 2005 - ČERVEN

1. Za miliony utečenců, kteří žijí v naprosté bídě, aby jim křesťané pomáhali konkrétními skutky lásky.

2. Za všechny děti církve, aby stále více poznávaly, že svátost eucharistie je bijícím srdcem života milosti.
3. Za naše novokněze, aby vědomí stále Boží lásky rozněcovalo jejich vytrvalou apoštolskou horlivost.

M ANŽELSTVÍ

Boží smýšlení o manželské dvojici Charles Peguy

Když jsem stvořil nebe a zemi
a velká světla na obloze, viděl jsem
ve svém stvoření znamení své svrchovanosti
a shledal jsem, že je to dobré.
Když jsem zaobalil zemi rozsáhlým
pláštěm polí a lesů,
viděl jsem, že je to dobré.
Když jsem stvořil nesčetná zvířata dle jejich druhů,
pozoroval jsem v hojnosti těch živých tvorů
odraz svého překypujícího života
a shledal jsem, že je to dobré.
Ze všeho mého stvoření stoupal tehdy slavný a jásavý chvalozpěv
oslavující mou slávu
a svrchovanost.
A přesto jsem nikde neviděl obraz svého horoucího nejnítějnějšího života.
Tehdy se ve mně vzbudila potřeba vyjevit ze sebe to nejlepší:
a to byl můj nejkrásnější výtvar.
Tak jsem tě stvořil, muži a ženo,
"ke svému obrazu a ke své podobnosti"
a viděl jsem, že je to dobré.
Ve vesmíru, kde každé mé stvoření
vyjadřuje mou slávu, oslavuje mou dokonalost,
vzešla konečně láska,
aby vzbuzovala mou Lásku.
Manželská dvojice,
mé milované stvoření,
můj svědku s výsadním právem:
Chápeš, proč jsi mně tak drahý mezi vším stvořením?
Chápeš tu obrovskou naději, kterou v tebe vkládám?
Jsi nositelem mé dobré pověsti a slávy,
jsi moje hrdost a má naděje.
Pro svět jsi velikým důvodem doufat...
protože jsi láska.

Bud' tichý a věz, že já jsem Bůh.
Bud' tichý a věz, že já jsem.
Bud' tichý a věz.
Bud' tichý.
Bud'. (z www.chlapi.cz)

KURIOSA

Možná málokdo z nás ví, že v naší farnosti máme odborníka přes pivo – ba dokonce ODBORNICI PŘES PIVO – a to je co říci! Dokazuje to jasně i tato kuriozita psaná právě jejím perem...

V nemocnici sv. Kříže ve Winchesteru (Anglie) dostane každý zdarma sklenici piva, kdo zaklepe na klášterní fortnu. Bratr krále Štěpána, který klášter před osmi sty lety vystavěl, stanovil totiž, aby „každému žíznivému poutníku byl podán korbel piva“. Od té doby se tento příkaz provádí. Dříve vařili mniši pivo sami, dnes však, kdy poutníci se rozmnožili o celé kolony automobilistů, jsou mniši nuceni pivo kupovat.

PECKA Z DUBLINU

A jak jsem již slibil – je zde pokračování povídky P. Jiriho z jeho pobytu v Dublinu – tentokrát je to jeho úvodní zpráva z ledna tohoto roku... dz

Mily ctenari/-rko!

Protože ctes tenhle majl, tak jsi pravdepodobne muj pribuzny/pribuzna, kamarad/kamaradka, znamy/znama ci jen nejaky prosty farar/fararka. Na cetne zadosti vas vseh, i mnoha jinych, pisu tedy takovy jako obeznic, jak si ziju a jak to tu u nas chodi. Pokud by vas toto cteni nejak unavovalo, tak mi to poslete bez komentare zpatky a ja vas zrusim z mojeho rozesilaciho seznamu. Dekuji.

Pisu z fary na dublinskem sidlisti, je to neco jako Repy, ale trochu tezsi kalibr. Protoze se s alkoholem a drogami uz pry tady nejak nedalo zit, tak se Iri rozhodli, ze sidliste ze 70.let zbouraji a kazdemu misto jeho bytu daji vymenou novy domek. Takze ted je Ballymun v 6.roce prestavby, vsude se bouraji panelaky a hned za farou vyrustaji fakt hezke radove domky (v cene tak za 4 mil.Kc jeden) a do nich se stehuji prosti lide vetsinou bez vzdelani, vetsinou zavisli na alkoholu, nebo aspon bez prace. Najem se tu resi tak, ze kazdy plati podle toho, jake ma prijmy, takze na to ma kazdy. Vodu neplati nikdo, ta je v Irsku zdarma. Naprosto neskutecny. Cela tahle legrace vyjde

behem 10ti let na 1 miliardu Euro, rozumej 30 mld korun. To se to pak boura...

To jen tak, kde jako ziju. Pracuji u benzinove pumpy a je mi nejak dobre. Nekdy stojim u kasy, nekdy uklizim nebo rovnam zbozi do regalu. Nejradsi lisuji stare kartony venku za budovou, hezky sam na vzduchu, clovek si tak premysli o zivote a pokud zrovna neprsi, tak cely leden tu zpivaji po ranu a k veceru kosi. Zadna zodpovednost, zadne telefony, zadne rozhodovani. Kdyz se potreti zakaznika od kasy s omluvou zeptam, jake ze to chce ty cigarety, tak mi trpelivy Ir trpelive vysvetluje, ze nechce cigarety, ale jen dva losy Lotto, a kdyz mu reknu -Teda jako sorry, tak on se usmeje a pochvali me, ze moje anglictina je opravdu very o.k., no problem.

Na fare je Gerry, tak 47 roku a vychazime spolu dobre. Trochu se snazim pomahat na baraku, tak uklizim, nejak jako davam nadobi do mycky, ted budu tapetovat dole mistnost a mam na starosti papirky kolem fary, protoze tu fouka porad vetr a socialove ze sidliste moc na ten poradek nejsou. Na Novy rok nam take nekdo hodil pres plot v igelitce krocana od vanocni vecere. Ono ale tady v tech 15ti nad nulou... Kdyz jsem to uklizel, tak se mi vybavily obrazky z Thajskeho pobrezí, kde fasuji ty rousky pres usta. Zkuste si krocana dat na tyden do igelitky a nechat doma v pokoji. Tsunami hadr! Je tu spousta takovych tech veci, ktere delaji prave cizinu cizinou. Nesmirne jsou tu treba oblíbené kohoutky na umyvadle, takove ty samostatna horka a studena, 30cm od sebe. Ja to proste nechapu, jak se s tim ti Iri a Irky umyvaji. Tak vzdycky clovek jako hazi tema rukama sem a tam, trochu se opari, trochu vytuhne, nevim. Take zasuvky jsou krasne, takove hrozne velike, zcela nekompatibilni s kontinentem.

V autobuse samozrejme jezdim vzdy nahore hned vpredu, abych Dublin mel z prvni ruky. Kdyz rano nastupuju, je to tam trochu jako v Hongkongu, samej Cinan. Oni tam sedi hlavne proto, ze jedou do prace na letisti, ale take proto, ze ten autobus je nahore silene nizkej a sedadla spis jako pro deti. Rovnez to tam sveholi slovanskymi a pobaltskymi jazyky. Po vsudypritomnych Polacich (asi 25 tis.) je tu nejvice Lotysu, Estoncu, my jsme asi na 5. miste. Dohromady je tu z Vychodni Evropy asi 50 tis namezdniku. Jinak kdyz vecer pred pulnoci jezdivam z odpoledni smeny, tak vzdycky povidame s ridicem, kamosem z New Yorku. Ma v uchu nausnici, ale vubec pri mluveni neotvira pusu, tak je to trochu blby.

To jsou asi tak vsechny nejdulezitejsi veci, co jsem tu za mesic videl. O cirkvi se zatim neosmeluji napsat vubec nic. Je to strasne zajimave a asi na delsi povidani. Jestli se nevyznam v te ceske, co pak clovek muze vedet o prespolnich.

Jinak si nejak zijte vsichni v klidu v pupku sveta (ctu internet, tak vim jak to v CR vsechno je), ja se z evropskeho venkova zas nekdy ozvu.

jirkapecka z dublinu

